

63

maig 2003

5.000 exemplars
Mensual

la Burxa

Sants
i barris veïns

Periòdic de comunicació popular

Distribució gratuïta

Condemna de presó pel 12 d'octubre de 1999

Penes de presó d'1 a 4 anys i penes multes que ascendeixen a 1800 euros per persona se sumen a una indemnització de 2700 euros

S'alça un campanya de suport a favor de l'absolució i Sants s'hi afegeix. La decisió judicial desperta un rebuig generalitzat entre els advocats

La sentència condemnatòria pels detinguts i detingudes el 12 d'octubre del 99 durant la manifestació antifeixista és incongruent amb la marxa del judici, on es van posar de manifest nombroses contradiccions de la policia i no es van presentar proves ni els peritatges dels danys. Segons l'As-

semblea de Detinguts i Detingudes la sentència és totalment política, pròpia d'un escarment a la dissidència que pot ser utilitzat com a precedent en futures detencions.

De moment, s'ha presentat un recurs a l'Audiència Provincial, però és sobretot la resposta de la

gent qui pot capgirar la sentència. És per això que s'ha engegat una campanya de recolzament. Des de Sants es pretén prendre-hi part, especialment perquè és on es van produir els fets i on se celebra l'acte feixista el 12 d'octubre de cada any.

>pàgina 3

Aquests quatre personatges són els responsables directes de l'imminent empresonament dels antifeixistes detinguts: **Joan Clos** i **Pere Alcober**, dirigents de l'Ajuntament que per raons polítiques ha promogut l'acusació particular més dura de les que es van presentar al judici, i **Julia Garcia Valdecasas** i **Silverio Blanco**, responsables del dispositiu policial que amb les seves actuacions ataca i criminalitza el moviment antifeixista i ampara l'ultradreta.

Mossèn Vidal ens deixa

La mort de Mossèn Vidal ha comocionat gran part del barri, que recorda el rector que va obrir la parròquia de Sant Medir al barri, a les persones i als moviments.

Va destacar per la seva humilitat i tolerància, per la seva preocupació i disponibilitat a la gent que l'envoltava i pel seu compromís polític i social. Sant Medir va acollir la primera reunió de CCOO i moltes altres assemblees i reunions clandestines i de refugiats. Va posar l'Església al servei del barri en un moment en que aquesta tenia molt pes en la societat i ell personalment es va implicar de forma natural a la vida del barri, fins al punt que per alguns era com un membre més de la família. Segons un veí, el barri donava valor a la parròquia i la parròquia al barri.

Recentment Mossèn Vidal va

cedir la parròquia del Pi, de la qual fou rector aquests darrers anys, a un

grup d'immigrants, que s'hi van tancar durant 47 dies.

>pàgina 4

Indignació pels joves de Torà

La indignació de molts col·lectius i persones per la detenció, l'aplicació de la llei antiterrorista i el posterior empresonament de tres joves de Torà ha pres cos en múltiples actes de protesta. La lectura de manifestos de solidaritat, querelles per denunciar les tortures, un comunicat de la Comissió en Defensa dels Drets de la Persona del Col·legi d'Advocats, plens de l'Ajuntament exigint la llibertat i múltiples manifestacions han tingut lloc. Per la seva banda, el jutge Baltasar Garzón ha endurit la postura inicial imputant el delictes genèrics de terrorisme. A diferents presons de Madrid els nois estan pendents per poder declarar.

>pàgina 10

> OPINIÓ

Els pescadors de vots surten a treballar

>pàgina 2

> D'ON VENIM

El conflicte de maig del 37

> pàgina 8

> QUÈ ESTÀ PASSANT AL MÓN?

Síria al punt de mira

>pàgina 11

la Burxa

CSA Can Vies (carrer Jocs
Florals 42, 08014 Sants, BCN)
Telèfon: 93 422 16 13
Correu electrònic:
laburxa@llibertat.com
http://www.laburxa.org

Sants

Jornades contra
la retallada
de llibertats

Sants

El CSO El Tajo
té data pel
desallotjament

Arreu

Valdecasas carrega
contra la llengua

Entrevista

Ester de Pablo,
observadora a
Palestina

Editorial

De motius en sobren

La guerra que els Estats Units i la Gran Bretanya han fet a l'Iraq amb el suport de l'Estat espanyol ha comportat un canvi de temperatura política als Països Catalans, l'abast del qual encara no podem mesurar. Podria semblar que el suport del govern d'Aznar al bel·licisme ianqui ha estat la gota que ha fet vessar el got de la paciència amb què la societat catalana s'estava prenent darrerament tot el conjunt de polítiques antipopulars del PP. Malgrat això, després del final de la primera part d'aquesta guerra, que ha consistit en una agressió desproporcionada per part de la maquinària de guerra anglo-americana, el moviment popular que s'havia generat arreu contra aquesta guerra s'ha diluït com si no hagués existit mai. L'efervescència popular que es va viure des del moment en què es va saber que havia caigut la primera bomba a l'Iraq – amb totes les mobilitzacions, les acampades, les vagues i les ocupacions – ha desaparegut o ha perdut la majoria del suport popular actiu a partir de la caiguda del règim de Saddam Hussein.

Però tombant el cap a la nostra realitat més immediata, veiem com són moltes les iniciatives populars que intenten donar respostes a una gran quantitat de injustícies i de conflictes davant els quals un poble solidari com el català no pot tancar els ulls. Les tortures sobre tres joves de Torà i el seu posterior empresonament a 600 quilòmetres de casa han succeït només un mes i mig després d'una operació molt semblant sobre cinc joves de l'àrea metropolitana de Barcelona. Un d'ells encara està a la presó d'Almeria sense ni tan sols haver pogut declarar davant el jutge. Més recent encara és la violència exercida per la policia espanyola contra la manifestació per la llengua del dia de Sant Jordi. Un centenar de col·lectius i organismes populars han volgut denunciar que aquests fets i d'altres com la il·legalització d'organitzacions basques, el tancament de diaris, l'aprovació de la LSSI o l'aplicació de la llei d'estrangeria són les puntes de llança d'una dinàmica boja que ha emprès l'Estat espanyol per deixar fora de les seves lleis tots aquells sectors que qüestionen els seus fonaments. Així és com els nostres suposats representants entenen la democràcia. Bandeiant o reprimint les reivindicacions populars. És precisament contra això que ens vam moure durant la guerra a l'Iraq, i és contra això que ens hem de seguir movent ara.

De motius en sobren.

Els pescadors de vots surten a treballar

Després de la xerrameca de la democràcia participativa i de recolzar aparentment les mobilitzacions anti-guerra, els oportunistes ens donen lliçons de responsabilitat i ens criden a votar com a mal menor. S'apropen eleccions i surten com a bolets els endevins que amenacen amb el retorn de l'extrema dreta, el desballestament de l'esquerra o el desaprofita-ment de la mobilització. Crida a l'ordre, per el nostre mal costum de ser crítics amb una democràcia parlamentària feta a mida del capitalisme.

Sembla mentida, quan s'ha vist que les institucions "democràtiques" no frenen les decisions de lobbies i multinacionals, que encara es responsabilitzi als qui volem construir des d'ara una realitat alternativa. Si no es vol donar un espai polític a l'abstenció com expressió de decisions conscients i responsables, és perquè qui insisteix en la participació electoral accepta diferents categories de ciutadans/es. Parlamentaris, regidors o mem-

bres de consells d'administració poden abstenir-se com expressió de les seves decisions polítiques o econòmiques. La resta, en canvi, hem d'acceptar el sistema i les seves limitacions.

El principi de delegació deixa a mans de professionals la

mediàtics, millor. Quan l'esfera individual és el pilar de la vida de la gent, el capitalisme imposa els seus models i ideologia.

La incertesa de la crítica a la democràcia formal es justifica en què, segons alguns, no existeix alternativa possible. Però d'altres creiem que sí: la creem cada dia. La responsabilitat política quotidiana no es mesura ni per assistents a manifestacions ni per vots a les urnes, sinó per la construcció de realitats referents del tipus de societat a la que aspirem. No diré aquí el que faig: no necessito que em votin igual que jo no voto, i els/les que tinc a prop ja comparteixen, o no, la meua manera de fer política. En qualsevol cas als pescadors/es de vots, que tinguin sort, però que posin fils gruixuts. La gent igual talla el fil i neda contracorrent.

Ferran, veï del barri i cooperativista

Cartes a LA BURXA

Envia'ns el teu escrit a l'e-mail laburxa@llibertat.com o a Can Vies (c/ Jocs Florals 42 BCN 08014) o a mà a la bústia de l'AC Arran (c/ Premià 20)

Carta d'un creient

M'he decidit a escriure aquesta carta per comentar un article que va sortir a LA BURXA del mes d'abril, en el qual m'he sentit indirectament al·ludit. Jo sempre he defensat la pluralitat de pensament, ja que la pluralitat és una part important de la cultura i la llibertat i, per tant, està en contra del pensament únic. L'article que vull comentar és "No faràs servir el nom de Déu en va" signat per Quel Ness. Tot el que diu és la pura i dura realitat, són històries reals i esgarrifoses, però el que diu al final "Déu, Al·là i els seus seguidors: ANEU-VOS-EN A LA MERDA". Com a creient que sóc (per educació, per convenciment o pel que sigui) m'he sentit al·ludit i ofès, perquè una cosa són els creients de qualsevol religió i una altra són els fona-

mentalismes. Si llegim l'Evangeli que és la vida de Jesús veurem que mai parla de guerres i violència, tot el contrari, només parla de perdó i d'amor. En tot moment condemna els hipòcrites i fariseus, que és el que són aquests senyors de les guerres i del poder. Aquests són els que fan servir el nom de Déu per cometre les seves barbàries. Però no es pot posar a tothom al mateix sac, ja que tant al cristianisme, judaïsmes, islamisme, etc. hi ha persones compromeses amb la construcció d'una societat més justa, que estan totalment al marge de les seves jerarquies, i que sempre han condemnat i condemnen els fonamentalistes religiosos, polítics o de qualsevol mena. Condemnen croades fonamentalistes de l'Edat Mitjana, el fonamentalisme franquista, el fonamentalisme assassí de Bush,

Sharon, Saddam i el que ha practicat en diferents èpoques el Vaticà i sovint part de la jerarquia eclesiàstica. Un clar exemple el tenim amb el bisbe de Nicaragua davant de l'avortament de la nena violada. Que se'n vagin a la m. aquestes persones, però no els que tenen unes creences i que lluiten per la justícia com qualsevol ciutadà amb consciència i que moltes vegades són marginats per la pròpia jerarquia.

P.M.M.

Carta a LA BURXA

Fa pocs dies vaig veure el número d'abril de LA BURXA i, com cada mes, la vaig estar llegint. He de dir que no va ser poca la meua sorpresa quan vaig veure a la contraportada i gairebé a pàgina sencera una entrevista a la Roser Veciana. En aquell moment em

van venir tota una sèrie de qüestions al cap: LA BURXA, ara fa quatre anys, quan eren les darreres eleccions municipals, va fer una campanya de crida per l'abstenció. Per què ara no?

Considero que el canvi de format va suposar un gir en la línia de la publicació i en les informacions que es difonen, al meu menys rupturista. Tot i així, excepte en alguns dels articles i editorials, considerava a LA BURXA com un mitjà d'expressió i de difusió d'idees antagonistes i, per tant, la condiderava una veu còmplice.

Tornem a la qüestió. És que es considera que la Veciana, que aposta pel treball institucional, té una qualitat moral que fa que no haguem de pensar en l'abstenció activa davant la democràciade partits, i més encara en un mitjà popular? Potser s'argumenta que

no és una entrevista amb caire electoralista, però el cert és que falta poc per les eleccions i la regidora ara es presenta per ser alcaldessa. Es podria discutir sobre la participació i les possibilitats dintre de les institucions, sobre les bones intencions, sobre els imperatius, però no crec que aquest sigui l'espai. Penso en la història i en que ens hem deixat la veu cridant: ni us volem ni us necessitem, polítics Nunca Mais... Sincerament, crec que un diari de comunicació popular, expressió d'un treball de base, ha de ser espai de difusió d'altres experiències i persones i no pas d'un partit polític. El fet és que, com he dit abans, sentia LA BURXA com una veu còmplice o, si més no, propera; ara la sento més lluny. Ens veiem i parlem.

Hernan

Condemna desorbitant en motiu dels incidents del 12 d'octubre de 1999

Gemma P.A./SANTS

La sentència del judici contra els detinguts i detingudes durant la manifestació antifeixista del 12 d'octubre de 1999, feta pública el 31 de març, imposa dures condemnes als acusats. 14 d'ells han estat condemnats a 2 anys de presó per delictes de desordres públics i atemptat i a una pena multa de 1800 euros cadascun per delictes de danys. A la pràctica, això equival a obligar a comprar la llibertat (un cop abans hagin pagat les indemnitzacions) i per tant, esdevé una forma encoberta d'ingrés a presó. Dues persones més han estat condemnades a un any de presó i a pagar 1800 euros cadascun. Un altre ha de pagar 80 euros per una falta contra l'ordre públic i un altre està condemnat a 4 anys de presó pel delictes d'atemptat amb l'agregant d'ús d'armes i a una multa de 1800

euros per danys. A més, quinze persones han de pagar prop de 2700 euros per danys als vehicles policials.

Les entitats bancàries van retirar la denúncia, però l'Ajuntament s'ha mantingut com acusació particular, amb una actitud extremament dura. Aquesta va ser recriminada durant les jornades sobre els drets humans en l'èpo-

La xerrada aplegà una dotzena de persones.

Irrupció al Districte per protestar.

R.S.A.

col·laboració amb la Regidoria de Drets Civils. Pere Alcobert, regidor de Sants-Montjuïc, va presidir-ne la

ca de la globalització celebrades a finals d'abril i organitzades per l'Associació d'Advocats Demòcrates en

taula d'obertura, amb un discurs sobre la repressió als moviments socials, sense tenir en compte que

ells mateixos actuen d'agent local de repressió i de retallada de llibertats.

La ràbia impulsa actes de protesta a Sants

En el marc d'una campanya general, els moviments socials del barri de Sants estan organitzant diversos actes per mostrar el rebuig a les condemnes, per considerar-les "desproporcionades, sense cap base ferma i fruit d'un procés polític que es vol

erigir en càstig exemplar".

El punt de partida de la campanya va ser una xerrada informativa sobre la resolució judicial a la parada del Centre Social de Sants del Firentitats el 25 d'abril, on intervingueren un dels detinguts i una membre de MAPAF.

Prèviament, el dijous 11 d'abril, un grup de veïns i veïnes havien manifestat al Ple del Districte el seu rebuig a les condemnes. Van desplegar una pancarta i van exposar la situació, fent menció al paper de l'Ajuntament en el procés. Se'l va acusar de fer una actuació pròpia d'un fiscal, malgrat les múltiples manifestacions populars que demanaven la llibertat sense càrrecs, des de la gent que sortí al carrer l'any 99 a les signatures de 2500 entitats. L'objectiu de la campanya és assolir el màxim suport de les associacions i societat civil de Sants per tal d'evitar l'ingrés a presó dels 17 joves, l'absolució i llibertat sense multa i una retracció de l'Ajuntament.

Entrevista a una detinguda el 12-O 99

Una de les detingudes i condemnades pel 12 d'octubre del 99, Joana, ens permet acostar-nos de forma més directa a la vivència del judici i les condemnes.

Ens podries fer un recull de la teva vivència del judici?

Vam estar cinc dies gairebé segrestats a l'Audiència Provincial, custodiats per policia armada i sotmesos a una pressió constant per l'actitud de la jutgessa que era clarament favorista cap a la fiscalia, la policia i l'advocat de l'Ajuntament.

El que bàsicament s'aplica contra tu és la presumpció de culpabilitat. El dia que van declarar tots els policies menys un va ser molt tens, perquè ens han detingut, ens han pegat, ens han negat atenció mèdica, anar al lavabo i a sobre estan allà explicant que si tu l'has atacat amb una barra de ferro o que has tirat pedres sobre una furgona policial, després vas saltar una barricada, és com una mena de novel·la de ciència ficció... I a més molts policies de paisà que van declarar són policies del grup sis de la Brigada d'Informació de la Policia Nacional que normalment fan una tasca de seguiment i de coerció dels moviments socials, i es miraven tots els detinguts un a un amb actitud amenaçadora. És una

gran pressió psicològica que sols pots suportar si tens molt clar que la representativitat d'aquesta justícia i d'aquesta democràcia és nul·la.

Quina reacció et generà la sentència?

La sentència no ens ha sorprès. És un judici polític, una sentència política. És un judici polític, una sentència política i la primera prova és que de disset persones acusades estan condemnades disset. I després la jutgessa diu que basa la seva opinió en els agents de l'ordre que han vist i viscut tot el que expliquen. Per ella, qui diu la veritat és la policia (que menteix descaradament i molt malament), la fiscalia i l'Ajuntament. És una sentència parcial que no recull les denúncies de maltractaments que nosaltres vam fer, perquè no li interessa. Però no només ens estan jutjant i condemnant a nosaltres sinó a milers de persones i associacions que des de l'any 92 estan organitzant-se contra l'acte feixista.

I fent una lectura més general de la sentència, van absoldre

els detinguts d'apallissar magrebins a Can Anglada l'estiu del 98, han absolt a Santiago Royuela que va posar una bomba al barri, però en canvi per uns suposats danys a unes entitats bancàries estan posant condemnes que suposen entrar a la presó perquè si no paguem la multa milionària que se'ns imposa, anirem a presó.

Quin ha estat el paper de l'Ajuntament en el procés?

És vergonyós. Per una banda passivitat respecte l'acte feixista i una actitud criminalitzadora, perseguidora i repressora cap els moviments socials. L'advocat de l'Ajuntament va actuar en el judici encara més durament que la fiscalia. I l'Ajuntament està invertint diners públics per empresonar-nos, pagant un bufet d'advocats, Jufresa, que diu que defensa marginats, però ha defensat homes acusats de matar la seva dona o el Javier de la Rosa. D'altra banda es van omplint la boca de drets humans i de democràcia condemnant la guerra a Iraq i intentant capitalitzar les mobilitzacions.

Un judici sospitós

Acte de recolzament als acusats durant el judici.

ARXIU

La condemna ha despertat indignació i sospita respecte el sistema judicial. La mare d'un dels detinguts explica que va sortir del judici pensant que els acusats s'havien pogut expressar i que la policia havia caigut en moltes contradiccions, fins i tot la "secreta". Però les condemnes van obviar aquestes "arrels podrides" que invalidarien tot el procés.

El judici va estar ple d'irregularitats: no es van aportar les proves físiques que suposadament es van intervenir als detinguts i els pèrits no van comprovar els danys, la demostració dels quals s'ha basat en factures (n'hi havia una amb data anterior als fets). També és curiosa

l'existència de tres atestats policials totalment iguals, malgrat que les detencions fossin fetes per tres persones diferents.

L'actitud de la jutgessa va destacar per ignorar la versió dels acusats, dispensant un tracte totalment diferent a policies i a detinguts/des. Fins i tot va declarar que la seva decisió es basava en les declaracions d'agents de l'ordre "que han vist i viscut directament els fets".

D'altra banda, la jutgessa no va tenir en compte les denúncies de pallisses, maltractaments físics, negacions d'atenció mèdica, necessitats fisiològiques i menjar que els i les detingudes van fer durant el judici.

er expressar el vostre rebuig:

Ajuntament de Barcelona, Pça St Jaume 1: 93.402.70. 00 (especialment el 12 de maig a les 12 del migdia)

Consell Municipal de Districte Sants-Montjuïc: 93.402.70. 00

Jutjat Penal 7 de Barcelona: 93.315.27.12/Fax: 93.319.99.34

Aturada temporal a l'A.E. Joan Maragall

Irina/SANTS

El passat mes de març l'Agrupament Escolta Joan Maragall va haver d'aturar les seves activitats amb els infants i joves de Sants. Diverses són les raons que l'han portat a tancar les portes temporalment. Una de les més importants i lligada amb la resta és la manca de nens, raó per la qual les quotes cada cop eren més altes i amb tot no s'arribava a cobrir el lloguer de la UEC. El problema però, arrela en la falta d'un local fixe, ja que infants i sobretot pares denoten la inseguretats que transmet aquest nomadisme forçat. Sumats a tot això hi ha els problemes administratius. Tot plegat fa que mica en mica l'agrupament perdi força i doni peu a l'aturada.

Actualment els infants i joves de l'agrupament continuen la seva experiència escolta a l'AE Quico Sabater de l'Hospitalet, el més proper. Mentrestant els caps es dediquen a la formació i a la recerca de local, ja que fins ara la tasca educativa feia impossible dedicar temps i esforç als problemes administratius.

Esperem doncs que al setembre, juntament al nou local hi hagi llista d'espera de nens i nenes.

Futur centre "lúdic" a Les Arenes

Joan Clos, alcalde de Barcelona, presentà públicament el dijous 24 d'abril el Projecte de Recuperació de les Arenes. L'antiga plaça de Toros de Les Arenes a la plaça Espanya, inaugurada l'any 1900, està abandonada des del 1977. Ara es preveu construir-hi un centre "lúdic", força comercial, on hi haurà sales de cine, un club esportiu i termal, comerços, restaurants i un aparcament. Està previst que les obres promogudes per Sacresa, el grup planeta i la constructora ACS, que compten amb un pressupost de 100 milions d'euros, comencin aquest estiu i finalitzin al cap de tres anys.

Mor Mossèn Vidal, l'home que posà Sant Medir a disposició del barri

Gemma P.A./ LA BORDETA

La mort de Mossèn Vidal el passat 22 d'abril ha estat molt sentida al barri de Sants, on va viure a la parròquia de Sant Medir durant més de 30 anys (com a rector durant 20 anys, com responsable de l'arxiprestat de Barcelona Sud i uns anys més un cop ja desposseït del càrrec). Josep Mª Vidal Aunós, fins ara rector de la Parròquia del Pi, va destacar per la seva actuació durant la tancada d'immigrants l'any 2001, moment en què acollí 400 immigrants a l'Església del Pi, sota la convicció que l'evangeli està per sobre de les lleis. Durant el dia 23 d'abril es pogué visitar la seva capella ardent al Pi i l'enterrament, al qual acudiren milers de persones, es realitzà l'endemà allà mateix.

Mossèn Vidal va arribar a Sant Medir l'any 1957, per donar continuïtat al projecte del seu prede-

cessor, Mossèn Amadeu Oller, i destacant per la seva actitud d'humilitat i de tolerància, amb la qual va superar el repte de substituir un home de gran prestigi. Mossèn Vidal també va destacar pel seu compromís social, polític i patriòtic. En una època en què l'únic aixopluc que hi havia era l'Església, va posar la parròquia al servei del veïnat. L'obrí a l'Assemblea de Catalunya, a refugiats antifranquistes i a assemblees de treballadors com els de la Hispano Suïssa, quan aquesta entrà en crisi, implicant-se així com a veí de la Bordeta. A Sant Medir també van néixer les CCOO, la CNT de químiques i part de la CGT.

Segons Ramon Freixes, un membre antic de la parròquia, Mossèn Vidal destacà pel seu sentit evangèlic, el servei als demés i la seva tolerància i compromís amb el barri. Un veí que arribà immigrant a la Bordeta recorda la

Sant Medir ha estat escenari de nombrosos esdeveniments socials.

ARXIU

confiança i els ànims que mossèn Vidal li donà a la seva arribada. Un altre veí, a qui va casar, remarca que va obrir l'Església al barri. Va ser un home del seu temps, de to conciliador i carisme natural; un home que lluitava per la justícia, la pau i la llibertat. Són també commovedores les paraules d'una altra

veïna que assenyala l'interès i la preocupació que mossèn Vidal mostrava per tothom i lamenta la seva mort com si es tractés d'un membre més de la família. Ens diu que ha deixat empremta amb humilitat, que era d'aquells que "fan molt i parlen poc"; fan un treball silenciós, diari, però important.

Un Firentitats pel públic convençut

Roser Benavent/SANTS

L'endogàmia va ser la tònica del darrer Firentitats, que tingué lloc entre el 25 i el 27 d'abril a Cotxeres i que va aplegar un centenar llarg d'estands. Fira per consum intern de la gent de les associacions i entitats del nostre barri.

Recordem que la preparació va

començar amb la revolta de les entitats davant la proposta de l'Ajuntament de portar fora de Cotxeres la Fira. Una creu que més que marxar de Cotxeres el que les entitats no volien era anar a l'Espanya Industrial, l'únic lloc ofert pels organitzadors i amb greus problemes de projecció externa. Sense comptar els encon-

tres "casuals" amb polítics en campanya, fet que es reproduïx cada quatre anys, i a banda de les passejades dels habituals i dels mateixos "firaires", el model s'ha demostrat esgotat en la seva capacitat d'atraure gent aliena al moviment associatiu. L'assistència als actes programats ha estat reduïda. Vaja, que només ha dut el públic convençut i mobilitzat pel propi acte: ponents, amics, parents i acòlits, o simplement un públic inexistent. Fins i tot els actes de carrer, com els geganters o castellers va aplegar, en ampla majoria, la pròpia gent de les colles.

Caldrà que el moviment associatiu es replantegi un acte d'aquestes dimensions i cost. Si parlem d'un espai per a què es trobin els "militants" associatius, funciona prou bé, si es parla d'un espai per atraure nova gent el model ja no funciona.

Es reobre el debat sobre seguretat ciutadana

Gemma P.A./SANTS

L'interessant debat sobre la inseguretats ciutadana iniciat el passat novembre per MAPAFS (Mares i Pares Alarmats pels Fets de Sants) va continuar el 10 d'abril a Les Cotxeres. Un debat marcat pels darrers aconteixements que mostren el creixement de la repressió: la sentència a les persones detingudes del 12 d'octubre del 99 i l'empresonaments de joves de Torà. Aquests fets posen de manifest diversos elements que van sortir durant el debat, entre ells l'ampliació del concepte de terrorisme, de manera que "qualsevol cosa és terrorisme", tal com assenyala l'advocat Robert Sabata, i el salt qualitatiu dins la repressió als moviments socials, amb acusacions fiscals més greus pels mateixos delictes.

Mirades atentes cap als estants

TONI

Visita la nova web de

la Burxa*

www.laburxa.org

Jornades contra la retallada de llibertats

Guillem Sánchez/SANTS

Un centenar d'entitats d'arreu del país s'han agrupat en la Plataforma "No a la retallada de llibertats" per generar un espai de reflexió i mobilització sobre el creixent marc repressiu que s'està donant a nivell internacional (des de l'onze de setembre de fa 2 anys) i particularment a l'Estat espanyol. Al seu manifest denuncien l'aprovació de nombroses lleis com la Llei d'Estrangeria, la de Partits Polítics, la LSSI (que estableix la censura a internet) o els recents canvis enduridors del Codi Penal, la coacció i agressió a diferents manifestacions o l'aplicació indiscriminada de la Llei Antiterrorista en diferents casos a València, Viladecans i Torà.

Al llarg de tota la setmana s'han anat desenvolupant diferents actes

Capçalera de la manifestació amb la que van concloure les jornades. TONI

de debat i mobilització, entre els quals destaca l'acte inaugural celebrat a les Cotxeres de Sants, on diferents advocats i membres de moviments socials van anar analitzant diferents aspectes d'aquest context de retallada de llibertats. Des d'exemples concrets com la persecució al moviment veïnal de

Ripollet fins als nous aires de política criminal que venen dels EUA, els diferents ponents van posar un alt nivell de continguts. També es va aprofitar la jornada de Sant Jordi per fer una acció de denúncia a les Rambles, on una unitat d'antiavalots (amb furgoneta inclosa) marejaven els milers de

passejants, i també una jornada de tallers i debats celebrats entre les Cotxeres i el Centre Social Can Vies.

La campanya es va tancar amb una manifestació a Barcelona amb 800 persones que van aprofitar per reclamar la llibertat dels 3 joves de Torà presos i l'absolució dels antifeixistes del 12 d'octubre i per cridar altres consignes contra la policia i les presons.

Paral·lelament, la Comissió Internacional d'Advocats pels Drets Humans en la Globalització va celebrar la seva segona sessió durant els dies 25 i 26 d'abril al CCCB. Sota el títol "Nous atacs, noves resistències" van analitzar els canvis legislatius i polítics que desenvolupen la repressió en el nou context globalitzat, i també les tàctiques de resistència dels moviments socials.

Marxa dels treballadors de Sintel

Ivan Miró/Sants

De l'edifici Telefónica de l'Avinguda de Roma, i recolzats per un centenar de persones solidàries, sortiren el 22 de març una cinquantena de treballadors de l'ex-plantilla de Sintel. Amb l'elecció d'aquest punt de partida denunciaven el paper de la multinacional en la seva situació. Com recordarem, Sintel fou una venda-regal del Govern espanyol a Mastec Internacional, propietat de la família del reaccionari de Miami Mas Canosa. Telefónica, que mesos abans de l'operació havia ampliat el capital social de Sintel en 2.000 milions, es despenia així de la filial per només 650 milions de pessetes. Dels tripijocs entre capitalistes, en sortiren perjudicats aquells que havien aixecat l'empresa amb el seu treball. Telefónica retirà la cartera de treball de Sintel, impagà treballs fets anteriorment i Sintel presentà suspensió de pagaments.

Des d'aleshores, les lluites de la plantilla acomiadada han passat a ser prou conegudes gràcies al Campament de l'Esperança que plantaren al madrileny Paseo de la Castellana durant 187 dies i que fou aixecat el 3 d'agost del 2001, quan s'arribà a un acord sobre el conflicte: els treballadors havien de ser recol·locats. D'aquell acord, tanmateix, el Govern i Telefónica només han acomplert les profecies dels pessimistes: avui els 1.200 treballadors de Sintel segueixen sense feina i a punt d'esgotar l'atur.

A causa de l'incompliment dels acords en matèria d'ocupació, han constituït una S.A. Laboral com a alternativa, reclamant la càrrega de treball equivalent als llocs de treball no creats. Davant l'absència de respostes, tornen a Madrid amb el convenciment que "l'única lluita que es perd es la que s'abandona". Cal dir que necessiten recolzament, ja que fins i tot el seu sindicat (CCOO) els ha donat l'esquena: dona per acabat el conflicte, impedeix que els acomiadats realitzin assemblees als locals sindicals, i ordena la intervenció de la policia contra els seus mateixos afiliats.

Imminent amenaça de desallotjament pel C.S.O. El Tajo

Assemblea C.S.O. El Tajo/
LABORDETA

Després de dos anys d'okupació del Centre Social El Tajo, s'ha anunciat data de desallotjament pel 27 de maig a les 9:30h. Fa gairebé dos anys que un grup de joves van okupar aquesta casa situada al carrer Gavà nº 41. Es tracta d'un edifici que portava més de tres anys buit, i que van reconvertir en vivenda i centre social, acollint grups de discussió, tallers d'auto-defensa, grups de teatre, passi de video i festes per l'autogestió de diversos col·lectius.

Des de l'Assemblea C.S.O. El Tajo volem fer patent que "davant dels preus abusius dels pisos de lloguer o de venda, uns preus que

no paren de créixer degut a les polítiques conjuntes del sector immobiliari i especulatiu financer i la gestió de l'Ajuntament. Polítiques denunciades àmpliament arreu de Barcelona (calaix de les Vies i l'estació de Sants, Forat de la Vergonya, 22@ a Poblenou, els P.E.R.I.s de la Trinitat, d'Hos-tafrancs, i molts altres); als joves precaris només ens queda organitzar-nos per solventar els nostres problemes. Això significa usar alguns dels més de 275.000 espais es desús que hi ha a l'Àrea Metropolitana i habilitar-los per viure-hi i per realitzar-hi activitats. La política de l'Ajuntament i els preus fan que hi hagi una disminució constant i progressiva dels espais on la vida social es pot desen-

Desallotjament del Cortijo, just al costat del Tajo; un solar ocupa el seu lloc. ARXIU

volupar. Des de les places als centres socials, els espais de socialització i de creació lliure i no mediada van desapareixent".

Davant d'aquesta situació reivindicuem el dret a donar un ús social i de vivenda a aquest espai i denunciem les immobiliàries Unitat

S.A. i Orat S.A., les quals han demanat el desallotjament per a construir-hi un bloc de pisos amb el qual preveuen treure un benefici del voltant del 1000% de la inversió inicial. Els pisos tindran un preu mínim de 275.000 euros, inaccessible segons les condicions de vida actuals.

Bar
Génesis
c/olzinelles,20
Sants (Bcn)

Vine al casal!
ens hi trobaràs
tot l'any...
obrim cada
tarda a 2/4 de 7
... i gaudeix de
l'estiu a la nova
terrasseta del casal
c/ Premià nº 31

General d'Instal·lacions BCN, s.l.
AIGUA - LLUM - GAS
Instal·lacions i Reformes.
Galileu 87 - 08028
Tel: 93 163 46 19

1917
mil nou-cents disset
MÚSICA I COMPLEMENTOS
Pintor Fortuny, 30 08001 Barcelona
Tel/Fax. 933 170 108

La cançó

Vosaltres jutges

Vosaltres jutges
que cada dia envieu
vides a la presó,
vosaltres que apagueu mirades
tankant-les en gàbies de mort
i seguiu cobrant
i dormint tranquils...
No, per vosaltres
no hi ha perdó.

Et col·loques allà a dalt
i a mi em fas xicoteta,
m'aplastes les paraules
a cop de martell.
Queden sepultades
sota el pes de la llei;
la vostra llei,
la ke sempre decideix.
La ke mai vam triar,
la de les kartes marcades,
amb la ke sempre
ens toka perdre.

La farsa total
ke legitima la tortura,
espectacle real
d'aquesta dictadura
amb nom de democràcia...
Sentència ja feta,
impotència absoluta

Vostè senyoria no ha estat allà
Vostè senyoria no em pot jutjar

"Passo moltíssim de l'alt tribunal,
trobem-nos al carrer
sense protecció policial.
Ets un petardo
i et vas a menjar
el teu malèit codi penal"
(només era un pensament,
un dia ho faré real)

Cállese ahora mismo
y desalojo la sala,
en este momento
usted ya no tiene la palabra.
No cuestione la autoridad
de la presente magistrada
No procede, no procede,
según la ley orgánica.

"Explíquenos bien,
señor policía,
a usted las contradicciones
se las puedo perdonar,
ya tengo hecha la sentencia
y estos delincuentes pagarán.
Quién se ha creído ke son
alterando la paz social.
Digas lo ke digas,
hagas lo ke haga,
debo condenar y condeno.

Malgrat vosaltres
seguirem existint,
perquè la nostra resistència
no careix de sentit,
perquè tenim la certesa
que el ke fem és real,
i si creiem en la lluita
no ens podran destruir.

Només la tortura
doblegarà els nostres cossos,
però mai, mai
la nostra ment ingovernable
ke ens acompanyarà allà on anem.
I si volen odi, odi rebran!!!

Paz Encañonada

El raconet cannàbic

Benvolgudes burxaïres, sembla mentida però seguim un numeret més amb els pràctics consells de BricoMaria per a petits i grans.

Us heu quedat amb la boca oberta? Això deu ser per que les plantetes són adorables quan comencen a créixer. Doncs prepareu-vos per als propers mesos. Si tot va bé, creixeran en progressió geomètrica imparable (ep!... però menys que un lloguer).

Si voleu guanyar en discreció i també en producció, us recomanem que podeu les plantes. El que hauré de fer es tallar diagonalment el tronc entre el quart i el cinquè nus o parell de fulles, així la part de dalt se us

bifurcarà. Podeu repetir l'operació amb les tiges bifurcades però sempre respectant la separació de quatre nusos. Si trobeu branques que no reben prou sol, les podeu tallar també. Al "tanto" no us aficioneu a les tisores, recordeu que sempre és millor tallar una branca que tallar moltes fulles, ja que així l'únic que feu es treure-li força a la planta.

Si teniu hormones d'arrelament aprofitau les restes de la poda per a fer esqueixos. Normalment les tiges de la part de baix arrelen força, no creixen tant però donen moltes més flors en proporció.

Deixeu un dia les tiges en aigua i després

les planteu. Hauré de procurar que les fulles estiguin constantment humides. Improviseu un minihivernacle i un vaporitzador ("flisflis para l@ s amig@s") i que no els doni massa sol, doncs els esqueixos són molt delicats, força més que la planta en si.

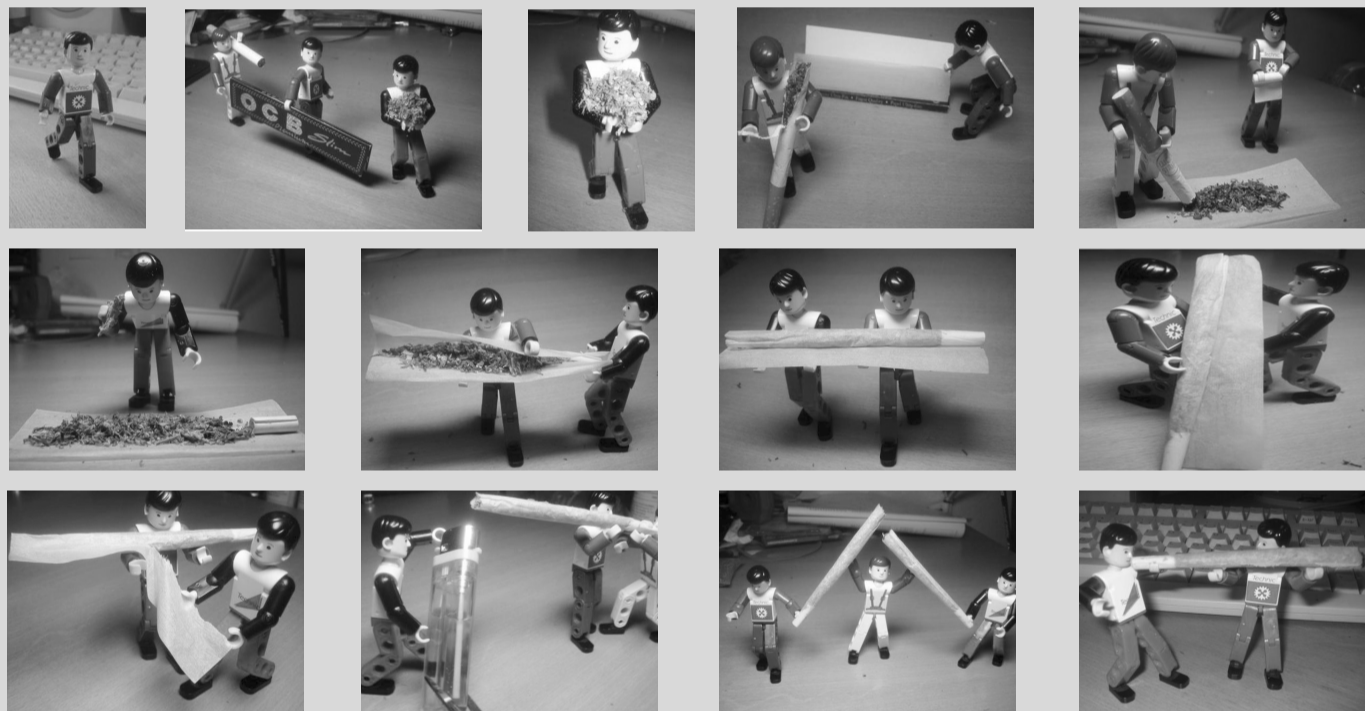
I si després de tot aquest rotllo la cosa no us surt bé, pregunteu, que us farem un estudi personalitzat a la mida de les vostres necessitats. Estem oberts als vostres dubtes i/o suggerències.

Nunca Más!

Dr. Fumantxú

Els tres amics

A vegades, la navegació per internet ens sorprèn amb troballes com aquesta, autèntica joia del no saber què fer amb els temps lliure o de veritable militància cannàbica.

Els àpats de la precarietat

Aquesta secció gastronòmica vol retre homenatge a totes aquelles persones o generacions que per diversos motius han patit la fam o la misèria. Volem fer memòria d'aquests precaris però efectius coneixements populars de subsistència.

“Pa d'all”

Ingredients: Alls (4 unitats), una barra de pa, mantega i julivert picat.

Elaboració: Llesquem la barra sense arribar a tallar-les del tot. Pelem els alls i abans de picar-los amb el julivert, els traurem el germen verd del interior de la dent, per tal de digerir-ho millor. Escalfem una mica la mantega i la barregem amb l'all i el julivert. Untem la pasta entre les llesques i l'emboliquem en paper de plata per posar-la tot seguit al forn durant uns quinze minuts a foc lent. Salut

* L'all és originari de l'Extrem Orient, egipcis i xinesos ja feien gala de les seves propietats culinàries i curatives. Cal destacar la seva eficàcia en el control del colesterol, en la prevenció de la grip i la bronquitis o la seva aportació de vitamines i minerals.

Imatges singulars

EXTRET DE WWW.REBELION.ORG

Música

Cheb Balowski
“Potiner” Propaganda pel fet

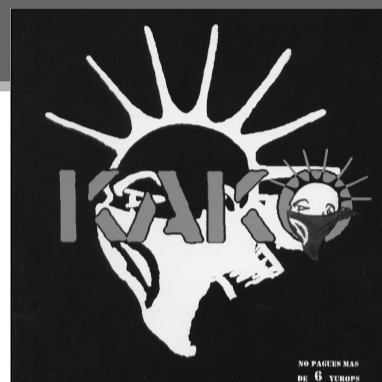
“Potiner” és el segon treball d'aquesta jove banda de Barcelona que ha aconseguit en poc temps el que tot músic voldria, és a dir, fer-se un espai indiscutible en el panorama musical i tenir la possibilitat d'op-
tar a un futur prometedor d'ara endavant. Aquest segon disc no fa més que re-afirmar l'evolució dels Balowski; una evolució que ja es nota a la primera audició, quan arribes a la setena cançó, “Lila”, ja es pot observar que no estan mancats de recursos. Ben al contrari, resulta que si no hi hagués prou amb l'aportació dels deu components del grup, ens regalen les col.laboracions de personatges com Iñigo Muguruza, Gambit i Magí (Radio Bemba) i de gent de Kultur Shock o Dusminguet. Fes-te una idea, és fàcil. Contacte: joni@hacecolor.com

Poti-Potiner

Música Kako “Otro puto dia más aguantando”
Grita o muere

Ens trobem davant un dels múltiples projectes del polifacètic i incansable Aleix “Alejo” (Elektroduendes, Kartón de Vino, Eskupe... etc.). En aquest cas, els Kako ens apropen a un so 100% street-punk, caracteritzat per unes lletres de denúncia pura i dura i per unes composicions musicals a mig temps que ens poden recordar a grups propers com els inoblidables Miseria & Cia o a altres més llunyans com els adrenàtics Distorsión de Barakaldo. Una cosa sí està clara, la gent de Grita o Muere té corda per seguir cridant, perquè el punk no té massa interès en morir-se.

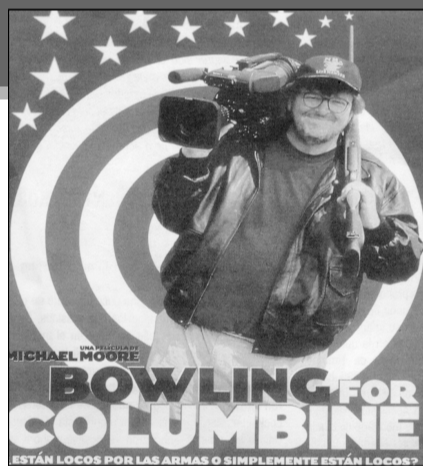
Contacte: gritaomuere@punks.org

A-Jako-Pako

“Bowling for Columbine”
Michael Moore

Reportatge

El cinema documental sempre ha estat marginat de les cartelleres. No obstant des de fa uns mesos estan arribant a les cartelleres documentals, alguns dels quals com Balseros i El efecto Iguazú arriben a captar una audiència notable. Però sens dubte és Bowling for Columbine de Michael Moore, galardonat amb l'Oscar al millor documental de l'any 2002, el que està despertant una expectació més gran. I no és d'estranyar ja que gràcies a ell comprenem la paranoia que pateix un sector important de la societat nord-americana i podem trobar resposta a algunes d'aquestes preguntes: per què cada any moren a EUA 11.000 persones víctimes de les armes de foc?, per què existeix un augment de la violència? I moltes d'altres que ens poden fer entendre temes de rabiosa actualitat com la invasió a Iraq, el continu intervencionisme nord-americà en qualsevol lloc que pugui beneficiar els seus interessos i la reacció de la majoria de l'opinió pública recolzant aquestes decisions. Documental de dues hores de durada, de visió absolutament obligatòria.

Lancelot

Llibres

“Orilla sur. Fábula de Barcelona”
Mateo Rello. Ediciones del Grupo León de Felipe

Per sota la Barcelona del “Fem-ho B”, de la Barcelona plasticada on els conflictes s'amaguen sota la catifa del consens tolerant i ciutadania, bateguen les Barcelones de Mateo Rello. Trames teixides subterràneament, geografies d'emancipació, d'històriques derrotes, de bellesa clandestines: Mateo ens les transmet amb una poesia directa i evocadora, com un d'aquells gats del Raval que, tenint els ulls mig clucs, hi veuen amb una nitidesa que il·lumina.

Iván Miró

Subscriu-te a

la Burxa*

Les subscripcions a LA BURXA compliran dos objectius: fer-la arribar allà on la seva distribució no arriba i ajudar econòmicament al seu manteniment. Es pot fer de diverses maneres: mitjançant correu convencional, per domiciliació bancària o manualment. Així que ja saps.

Nom _____
Cognoms _____
Carrer i número _____
Codi Postal _____ Població _____
Telèfon _____ DNI _____

Subscripció anual per rebre LA BURXA
 9 euros (1500Ptes)

Col.laboració anual amb LA BURXA
 18 euros (3000ptes)

Aportacions voluntàries a LA BURXA
 _____ euros (escriure amb claretat)

DOMICILIACIÓ BANCÀRIA

Caixa/Banc _____
Adreça _____
Població _____
Nom del titular _____
CODI ENTITAT
CODI SUCURSAL
CODI SEGURETAT
NÚM DE COMPTE
es prega que entregueu fins a nova ordre els rebuts que presentarà LA BURXA
Data _____ Signatura _____

D'ON VENIM...

Maig de 1937: La fi del somni:

Si el mes passat, en aquesta columna, parlàvem de Víctor Alba, en aquest número ens toca recordar la figura d'un altre gran intel·lectual i activista revolucionari, George Orwell que, en el seu llibre "Homenatge a Catalunya", va relatar la fi d'aquella revolució.

Orwell arriba a Barcelona el desembre de 1936 disposat, com milers de joves d'arreu del món, a jugar-se la vida. Emocionat, coneix la que llavors era la ciutat més revolucionària del món, on la burgesia ha fugit o s'ha amagat, la granota blava i la gorra d'obrer són moda oficial, s'han col·lectivitzat fins les barberies i els cambres no accepten propina. Després de quatre mesos al front, i a causa d'una ferida, torna a Barcelona i no la reconeix: s'hi veu gent ben vestida, restaurants cars i infants demanant. La tensió creix entre dues formes de veure, no ja la guerra, sinó la postguerra. Per una banda, el bloc obrer no entèn aquesta guerra sinó com el procés final d'una revolució que està preparant des de fa tres generacions. Per l'altra, l'aliança de la burgesia democràtica i el Partit Comunista vol guanyar-la per consolidar la república burgesa.

Finalment el conflicte esclata per un fet relativament menor i les barricades tornen a sorgir com bolets a Barcelona. La CNT demostra que manté la seva força, però la gent no entèn aquest conflicte intern quan el front està a 300 kilòmetres de distància. La victòria "militar" es converteix en derrota política, i davant la inflexibilitat estalinista, el bloc revolucionari cedeix per no començar una guerra dins la guerra. El POUM, un partit petit, serà el boc expiatori i s'el legalitza i persegueix. El procés autogestionari liquidat: la revolució s'ha acabat. Tocava guanyar la guerra, però això tampoc passà. Seixanta-sis anys després la pregunta ja és incontestable: qui errà els seus anàlisis?

Guillem Sánchez

La Guerra, o els límits de la democràcia representativa

Que un govern imposi autoritàriament, contra la voluntat de tota la població, una guerra absurda ens ha de fer pensar. Ja no només en les implicacions geo-estratègiques i econòmiques del conflicte, o en la naturalesa d'un Estat-Guerra que prioritza la violència estructural com a forma de seguir acumulant i controlant la població, o en les falses morals d'un partit obsessionat a condemnar tots els terrorismes excepte els seus. Ens ha de fer reflexionar, també, en termes de "sobirania popular". Com hem arribat a construir un sistema de representació política que s'ha separat totalment de la voluntat social? Com hem permès que les elits polítiques actuïn, ja no només sense tenir en compte l'opinió del poble, sinó actuant frontalment en contra seva? Com hem arribat fins al punt de cedir-los tan irresponsablement el nostre poder?

La gènesis del sistema

Fa gairebé trenta anys que l'anomenada "Transició" edificà un nou estat on la participació social s'estructurà en forma de Democràcia Representativa. Aquest model, que significà otorgar el monopoli de la participació al sistema de partits, no fou fruit d'una ruptura sinó d'una continuïtat amb el franquisme. Continuïtat basada en un doble moviment: la constitució d'una classe política unificada (franquistes i alguns opositors) i l'esclafament de les experiències de democràcia directa que s'havien gestat al calor de les lluites sota la dictadura. El primer moviment suposà que els franquistes continuessin gestionant el país -ara amb formes democràtiques, que no democràti-

ques- a canvi de ser oblidats els crims de quaranta anys de terror, i que determinats opositors toquessin poder a canvi de renunciar a vel·litats com "república", "socialisme", "autodeterminació", etc. El segon moviment significà que

lamentablement, l'art d'actuar contra la majoria per al benefici d'uns pocs. La classe política només s'obeeix a sí mateixa, o el que és fins i tot més greu: només obeeix a les lògiques imposades per les elits del capitalisme global.

Encara no està tot dit

Davant d'eixa crisi estructural de la democràcia representativa, i la seva conversió definitiva en una democràcia autoritària de mercat, sembla que el sentit comú ens suggereix invertir el camí re-

corregut des de la Transició. No per a tornar, evidentment, a l'estat dictatorial que alguns desitjarien (s'ha de tenir claríssim que el PP és un partit neofranquista, sense fissures), ni per a democratitzar un sistema de partits irreformable (cosa que defensen els ingenus i altres que no ho són tant), sinó per a reemprendre la tasca que ens ensenyaren els moviments populars i obrers que foren derrotats amb la Transició. Això és: construir una democràcia de base que actuï de contrapoder a les institucions, una democràcia directa, horitzontal i plural als nostres barris, als nostres llocs de treball, als centres d'ensenyament, en totes les àrees de la nostra vida. Recuperar el control de les nostres decisions, desobeir i deslegitimar el poder instituint, articular una xarxa d'assemblees populars que impedeixi, mai més, que la follia de qual-sevol tirà ens aboqui a una guerra en el nostre nom i amb uns morts que són com nosaltres. Polítics, *nunca más*, o com diuen a Argentina: *que se vayan todos!*

experiències com les comissions de barri, associacions veïnals, assemblees de fàbrica ("democràcia obrera"), escoles autogestionades, etc, fossin esclafades, dividides, comprades, recuperades per la suposada representativitat d'ajuntaments, comitès d'empresa, etc.

Desencantats a la força

Va ser en aquell moment, per tant, que la societat que s'autoinstituïa, que s'autoorganitzava, que es dotava dels seus propis mecanismes de presa de decisions, va ser desarmada, anestesiada, convertida en un apèndix submis del poder polític, incapaç de defensar-se del poder econòmic, mal·leable fins a extrems basquejants pel poder mediàtic. Avui, el despotisme del govern del PP en assumptes com el Plan Hidrológico Nacional, les mesures econòmiques i laborals neoliberals, la crisi del Prestige, i la mateixa guerra contra Iraq, no són sinó exemples exasperants d'un despotisme que es reproduïx en totes les Administracions, siguin estatals, autonòmiques o municipals. La política és avui,

EL RACÓ DEL CASAL

Editorial Mediterrània i Daniel Camon i Pastor, us presenten **UN ÚNIC CAMÍ**
Aproximació a la realitat dels Països Catalans

"Un únic camí", encara que mostra la geografia, sintetitza la història i aporta dades i opinions polítiques, no és ben bé -ni pretén serho- ni un assaig polític, ni un tractat de geografia i història. Més que una anàlisi, es podria definir com un manual que explica el què i el perquè, l'objecte i les principals reivindicacions de l'independentisme català.

El llibre ha estat ideat per donar a conèixer la realitat catalana i els arguments més bàsics del pensament independentista català a aquella gent que encara els desconeix, ja sigui perquè acaben d'arribar als Països Catalans, ja sigui perquè, havent nascut aquí, no els ha interessat mai o, senzillament, ningú no els hi ha sabut explicar. Per aquest motiu "Un únic camí" mostra els fets, les dades i les opinions des de la base, sense donar res per sabut.

El manual té una estructura clara i concisa dividida en dues parts:

- "Geografia i Història", on l'autor situa físicament l'objecte de la narració i apunta els moments que considera claus per a la nació catalana.

- "La situació actual", on l'autor aporta dades, planteja opinions i proposa solucions sobre la política, l'economia, la llengua, la cultura i la societat dels Països Catalans.

Els capítols són breus, narren amb un llenguatge directe i estan farcits d'il·lustracions. D'aquesta manera "Un únic camí" es converteix en una eina pràctica pensada per als lectors i les lectores més diverses:

"Un únic camí" defensa la independència dels Països Catalans com a l'única via possible per a la supervivència dels catalans i les catalanes com a poble.

Casal Independentista de Sants "Jaume Comte"

Ivan Miró

Dissabte 10 de maig a l'Hamsa
Concert d'aniversari
Mallacan Paz encañonada
i també, dijous 8, xerrada de Nunca Mais (20h)
Obert dilluns, dimarts, divendres a partir de 2/4 de 7

arran
Associació Cultural
Bar-cafeteria
Llibreria-distribuidora
Centre de documentació
Serigrafia
Carrer Premià 20
08014 Sants BCN
tel. 93 422 16 13
www.arran.org

Honky Tonk
BLUES BAR
c/ Finlàndia, 45
Tel.: 93.422.95.98
(Plaça Sants) 08014 Barcelona

El Lokal
Associació Cultural
El Raval
llibres
contrainformació
revistes
música
samarretes
pedaços...
horari:
matins, de dimarts a divendres de 10.30 a 14h
tardes, de dilluns a dissabtes de 17 a 21h
c/de la Cera 1bis 08001 Barcelona
Tel: 93 329 06 43 Fax: 93 329 08 58
ellokal@pangea.org / ellokal@sindominio.net

EL COL·LECTIU

Associació d'Alumnes de l'IES Lluís Vives

Ara farà quasi tres anys que els alumnes de l'IES Lluís Vives vàrem creure necessari reactivar l'Associació d'Alumnes del nostre centre per millorar la seva qualitat d'ensenyament. Gràcies a això som els alumnes qui decidim sobre les festes, els actes, les vagues... Això sí, sofrint una Junta Directiva que es desviu per controlar-ho tot, i que en més d'una ocasió ha suprimit actes culturals al centre, o fins i tot ha provocat la pèrdua de la revista que alumnes i professors fèiem junts [des de feia onze anys!]

Des de la nostra Associació hem optat per renunciar als càrrecs, perquè així es dona més dinamisme a les assemblees, i perquè en el passat la nostra activitat quedava aturada quan els qui se'n feien càrrec tenien exàmens o deixaven l'IES. Tampoc no hem volgut caure en la temptació d'unir-nos com a assemblea a algun sindicat d'estudiants, ja que cadascú té les seves idees, i no creiem que porti a enlloc sotmetre-ns a la línia d'una única organització.

Que què hem fet fins ara? Hem organitzat xerrades, Carnestoltes, una campanya informativa sobre la globalització, fins i tot volem canviar el reglament de règim intern!

També vam fer una tancada contra les guerres mitjançant una Coordinadora que vam impulsar conjuntament amb les Associacions d'Alumnes de Proa i Joan Pelegrí, que va culminar amb una manifestació pel barri, i també hem fet la nostra pàgina web (<http://es.geocities.com/alumnesvives/>), no us descuideu de visitar-la!!

Associació d'Alumnes de l'IES Lluís Vives

Manifest a l'opinió pública aprovat per la II Assemblea de Dones de Barcelona

Al març de 1975 un grup de dones de Barcelona es va reunir en assemblea per tal de donar la seva opinió sobre la proclamació de l'Any Internacional de la Dona per part de les Nacions Unides, tot intentant, també, forçar la seva

presència als actes internacionals. Aquest fou un dels primers intents de la societat civil de trencar els estrictes marcs de la dictadura i intervenir en política de forma autònoma a les institucions, amb caràcter internacional.

Grups de dones, de diferents procedències i tendències i diferents entitats no governamentals de Barcelona fan pública la següent declaració:

A l'opinió pública:

La Proclamació de 1975 com a Any Internacional de la Dona representa un acte paternalista, encara que tan sols sigui pel seu caràcter protector, i que confirma un cop més el paper passiu i dependent a què es veu sotmesa la dona. El simple fet que se li dediqui un any, com es faria amb qualsevol comunitat necessitada o oprimida, és una prova evident de la seva discriminació real.

Tot i això, precisament perquè se subratlla la urgent i ineludible necessitat de denunciar a tots els nivells i en tots els àmbits la injusta situació femenina, recollim la proposta de les Nacions Unides per a divulgar la problemàtica de la dona i lluitar contra la seva opressió.

Al marge de la delegació oficial, designada per Decret, que és únicament representativa d'un sector molt concret de la població, d'acord amb la doble convocatòria de les Nacions Unides (a organitzacions governamentals i no governamentals), decidim començar una sèrie de reunions i treballs per enfocar des d'una visió més realista als problemes actuals de les dones que integren les diferents nacionalitats de l'Estat espanyol.

Considerant que l'explotació específica de la dona es troba profundament interrelacionada amb la problemàtica político-econòmica de l'Estat, particularment greu en les classes proletàries, no és

possible un canvi radical de la situació de la dona deslligat de les estructures socials i polítiques.

Si alguna eficàcia ha de tenir la proclamació d'aquest Any Internacional de la Dona, que considerem únicament com un primer pas per a iniciar una acció continuada, és que la dona, trencant el seu tradicional aïllament, prengui part activament i massiva a la societat.

Per tot això, considerem indispensable la consecució dels drets de reunió, associació, expressió i vaga.

Com a primer pas, decidim unificar els nostres esforços i reclamar:

- 1- Canvi total de la legislació que assigna a la dona un paper de dependència a la societat.
- 2- Replantejament del sistema educatiu que configura a la dona com a ésser inferior i subordinat.
- 3- Dret al control de la natalitat.
- 4- Eliminació de les situacions discriminatòries en el camp laboral.

5- Creació dels serveis comunitaris precisos per a què la dona, fins ara injustament relegada a realitzar les tasques domèstiques, pugui alliberar-se i aconseguir la seva realització personal, social i professional.

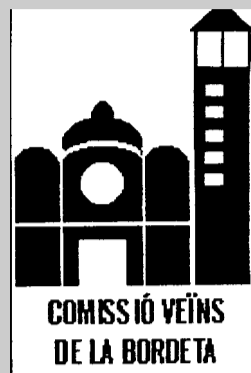
Ens proposem denunciar totes les manipulacions de la imatge femenina que, amb finalitats polítiques i comercials, es difongui a través dels mitjans de comunicació.

Volem fer constar també que, al marge de les reivindicacions elementals i de l'acusació de sexista a una societat injusta, nosaltres, en tant que persones, fem pròpies totes les reivindicacions humanes i, per tant, ens adherim a les peticions d'amnistia general per a tots els sancionats pels fets d'intencionalitat política i social i d'absolució de la pena de mort, demanats insistentment per nombrosos sectors de la població.

Barcelona, març de 1975

LA BORDETA, MON AMOUR

No tragarem

Amb la primavera arriben les eleccions municipals on els candidats ens obsequiaran amb un rosari de promeses que el temps s'encarregarà d'esvaïr

A la Bordeta tenim dos problemes, entre d'altres, que requereixen una solució. El primer és la realització de la reforma urbanística de Can Batlló, on cal encabir equipaments i zones verdes i solucionar el reallotjament de les 200 empreses allí ubicades, així com dels veïns i les veïnes encara afectades del carrer Constitució i del camí de la Cadena. El segon, més complex, és el del soterrament de les vies. Si en el primer cas hi ha una certa entesa, en aquest segon s'ha discriminat un cop més, amb el vist i plau del PP (Foment) i de CiU (Generalitat) el veïnat de Sants i de la Bordeta, eternitzant la seva separació física amb un "decoratiu" calaix de formigó d'entre 7 i 14 metres d'alçada, al qual ja molts veïns anomenen "mur de la vergonya" i del què se'n podria dir "mur de Judes", doncs han venut els nostres barris per trenta miserables monedes d'argent.

Els veïns de la Bordeta estem decidits, si més no, a ser un gra al clatell de tot aquell que ens vulgui enganyar. Avís per als navegants.

Comissió de Veïns de la Bordeta

La Burxa ofereix un espai publicitari per comerços, bars, locals socials, editorials, discogràfiques i d'altres que vulguin anunciar-se. L'espai es compon de quatre anuncis per pàgina de 63'5x60 mm. En cap cas els i les anunciantes es responsabilitzen dels continguts. Abstenir-se entitats bancàries, multinacionals i immobiliàries. Cada requadre costarà 21E (3500 ptes) i si es volen ocupar dos, 36E (6000 ptes)

22 ANIVERSARI RÀDIO P.I.C.A.
 Dissabte 31 Maig 2003
 21:00 hores CENTRE CIVIC LES BASSES
 CONTRA EL PENSAMENT ÚNIC I ELS MASS-MEDIA
INTOLERANCE
Ràbia R+ Positiva
 anticipada/guixota: 4 / 5 euros
 EL LOKAL Cera i bis ARIAN Premià 20
 CAMPICUA Torrens de FOJA 99 KEBICA Sitges 8
 +1977 Hor. Borriany 30
 Col·labora: CONTRA BANDA

Biotecnic Sants les Corts
Grow Shop
 la tienda para tu cultivo
ESPECIALIZADA EN EL CULTIVO DEL CANNABIS
 C/ Galileu 155 tel 934912007
 08028 Sants metros: L5 Plaza Sants
 L3 Plaza del centre

EL TEU DENTISTA DEL BARRI
 Dr. Marçal Solanas i Esquerri
 ODONTÒLEG Col. n.º 2325
 Carrer d'Olzinelles, 96, 1er. Tel. 93. 332 04 19
 08014 BARCELONA
 e-mail: msolanasdentist@infomed.es

El que rep més ous...

Poca pena ens fa aquest patètic polític "popular". Com té els nassos de queixar-se per que li llençen ous quan ell s'ha afartat de llençar míssils? Massa poc! És el mínim que li poden fer

Guia per a la transformació

Surt al carrer l'anomenada guia útil per a la transformació social. La publicació recull un directori de col·lectius d'arreu de Catalunya, presentacions de projectes de lluites socials i altres recursos útils. L'objectiu principal vol ser la utilitat per part dels propis col·lectius que conformen el teixit associatiu, així com facilitar el reconeixement i enllaç dels diferents projectes existents. Paral·lelament s'ha obert el portal www.moviments.info amb la voluntat d'anar actualitzant i ampliant de forma interactiva els més de 2000 col·lectius que ja hi són inclosos.

Desallotjaments passats i presents

Al llarg d'abril a la ciutat de Barcelona s'han efectuat 3 nous desallotjaments de cases i centres socials okupats. A Sant Andreu una vivenda anomenada "Txonis" i l'Ateneu van ser sorpresos pels antiavalots, i al carrer Beates, una casa expropiada actualment okupada va tenir el mateix desenllaç.

Per altra banda, l'Ateneu de Cornellà, centre social okupat amb 16 anys de vida i moltíssima activitat al darrera, pot ser desallotjat en qualsevol moment. En una situació similar està el popular centre social autogestionat de Madrid "El Laboratorio" on unes 250 persones romanen a l'interior per tal d'impedir-ho.

Indignació pels joves de Torà empresonats

Mobilitzacions al poble segarrenc.

A.A.B./TORÀ

Els contundents crits de "Llibertat presos de Torà" i "Fora la llei antiterrorista" mostraven la indignació dels més de 1000 manifestants que recorrien el dia 12 d'abril els carrers de Lleida, així com també dies més tard els de Torà, per rebutjar les desproporcionades mesures repressives que han patit els tres joves empresonats.

Des del passat dia 1 d'abril el poble de Torà està sent testimoni d'una operació policíaca dirigida per Baltasar Garzón digna d'una pel·lícula de ciència ficció. El jutge de l'Audiència Nacional va ordenar aplicar la Llei antiterrorista per uns

suposats fets de sabotatge contra caixers automàtics. Però el poble no va trigar a respondre i en un ple multitudinari de més de 200 persones, l'Ajuntament va aprovar una moció que exigeix la llibertat dels joves i denuncia l'actuació dels mossos d'esquadra. Dos dels nois van entrar a presó immediatament, mentre el tercer va haver de ser ingressat en un centre hospitalari degut a una atac d'ansietat després de ser torturat durant els interrogatoris. Avui els tres joves estan dispersats en presons de Madrid esperant que el jutge Garzón els citi per a poder declarar davant el jutjat d'instrucció de l'Audiència Nacional.

La manifestació per la llengua, prohibida

A.A.B./BARCELONA

Enguany la diada de Sant Jordi va estar especialment marcada pel seu caire reivindicatiu. Diferents entitats van fer una crida contra la retallada de llibertats i l'augment de la repressió en els darrers temps, així com també contra la retallada de drets lingüístics. Més en concret, la Coordinadora d'Associacions per la Llengua (CAL) denunciava la imposició del castellà en l'educació primària arrel del decret de la llei orgànica de qualitat presentat pel govern espanyol que preveu augmentar de 2 a 5 les hores setmanals de llengua castellana en detriment de la catalana. Amb aquestes reivindicacions de fons en defensa de la llengua la CAL convocava per quart any consecutiu una manifestació lúdica i festiva al llarg de les Rambles fins a la plaça de Sant

Jaume. Però aquest any va haver-hi una sorpresa d'última hora: la Delegació del Govern va prohibir el recorregut habitual de la manifestació.

Davant la manca d'arguments objectius d'aquesta prohibició, la CAL va mantenir la convocatòria inicial i va presentar un recurs contenciós administratiu contra aquesta decisió. Tanmateix, la Delegació del Govern va voler impedir que la manifestació es desenvolupés amb normalitat i va ordenar un desplegament policial desmesurat que finalment va acabar amb un provocat ball de bastons i nombroses persones ferides a causa dels cops de porra.

Roses i porres per Sant Jordi.

ELTRIANGLE

Parlem dels poderosos...

En aquest nou apartat, que ens ocuparà unes quantes Burxes, volem furgar en la vida de la gent que està al cap d'amunt de les estructures de

poder polític i econòmic, de la gent que fa i desfà a la seva manera. Volem donar a conèixer dades que parlen per si soles dient-nos que: així va el món!

Qui va de cacera?

És ben sabut que el mateix dia que el Prestige s'enfonsava el Sr. Fraga estava en una cacera a Toledo, el que ja no se sap tant és que estava organitzada pel Corte Inglés, poderosa "entitat" que no va trigar gaire en amenaçar els mitjans de comunicació de retirar la publicitat si feien pública aquesta informació. De tal sonat esdeveniment no sabem què volien caçar, però del què no caçaven i qui eren els caçadors se n'ha començat a treure aigua clara. Un dels qui més punteria tenia era un tal Fernando Fernández Tapias, un empresari emprenedor que a més de ser vicepresident de la patronal madrilenya és casualment el propietari dels vaixells que van anar a "salvar" el Prestige... Per si això fos poc, el tal Fernando és soci de múlti-

ples negocis amb Marc Rich. En Marc és l'amo de Crown Resources, la companyia suïssa que fa de "tapadera" d'Alpha Group, l'empresa russa impulsada amb diners dels EUA propietària del petroli que mentre caçaven s'enfonsava en aigües gallegues, i que a més ha estat acusada de dedicar-se al tràfic d'heroïna. Però de tràfic n'hi ha de molts tipus, sinó pregunteu-li a l'amic Marc, condemnat a presó en diverses ocasions a l'Estat Espanyol i als EUA per traficar amb armament, però indultat successivament per les demandes de perdó de Pío Cabanillas, Bill Clinton i Juan Carles I.

Un altre personatge amb molt bona punteria és Alfonso Cortina, també present en la popular cacera. L'Alfonso és propietari de

Repsol-YPF, les sigles s'han afegit al nom de l'empresa a l'absorbir Yacimientos Petrolíferos Fiscales, el monopoli argentí en l'explotació de petroli. Amb l'absorció, el fill del conegut franquista Pedro Cortina també es va empassar la meitat de la plantilla de YPF, deixant-la al carrer sense ni tan sols indemnitzar-la. Estarà fins i tot el petroli darrera les caceres? La ironia del cas és que aquell dia entre perdiu i perdiu la colla de caçadors estava regalimant...

*informació extreta d'una conferència d'Arcadi Oliveres, Vicepresident de Justícia i Pau i Professor del Departament d'Economia Aplicada de la UAB

Alba Ayala Bartés

LA VINYA EN VINO

Floristeria
Vallespir, 16
08014 Sants, BCN
tel. 93 490 29 83

mom verd

- DISTRIBUCIO PRODUCTES ECOLÒGICS I DE COMERÇ JUST
- COOPERATIVA AUTOGESTIONÀRIA
- ECONOMIA SOCIAL ALTERNATIVA

c/. Avila, 71-75 àtic
08005 Barcelona
Tel: 93.485.5596 Fax: 93.485.5609
monverd@retemail.es

xavier martin

TREBALLS EN FUSTA

Fusteria d'encàrrec i mobles a mida

Plaça Osca, 8
Tel. 93 531 30 48

LA TETE

Teteria bar
Carrer Comptessa de Sobradia, 4
08002 Barcelona tel. 93 268 45 33

Què està passant al món?

Des d'aquest espai emprendrem un llarg viatge per diferents pobles i països. No es tracta, però, d'una visita guiada per museus ni d'una guia d'hostals barats, sinó d'una aproximació a la realitat que

viu la gent arreu del món. Volem fer d'altaveu a les formes de resistència que desenvolupen els pobles per plantar cara a les injustícies que genera el sistema capitalista.

La contínua amenaça a Síria

El procés històric dels països àrabs està marcat pel pes de la tutela estrangera. Primer, l'Imperi Otomà i després del segle XIX fins la segona meitat del XX han estat les potèn-

cies europees les qui han dirigit els seus destins. La reacció a la presència colonial fou el despertar d'una consciència nacional, cada vegada més intensa fins comportar la

inevitable recerca de la independència. Tanmateix, el colonialisme ha deixat un llast feixuc del qual encara avui els països àrabs estan pagant les conseqüències

La Gran Síria era una de les regions més importants de l'Imperi Otomà i comprenia l'actual Síria, Líban, Palestina i Jordània. En finalitzar la Primera Guerra Mundial l'imperi es desmembrà i Síria va quedar sota tutela francesa encaixonada dins unes noves fronteres. Es consumava així la traïció al somni àrab de bastir un estat àrab independent amb capital a Damasc. La resistència síria va ser un mal de cap afegit per a França, i finalment el 1946, juntament amb el Líban, assolí la independència. El resultat del colonialisme va ser una Síria fragmentada i inestable que va patir successius cops d'estat durant més de 30 anys.

Programa d'expansió sionista

Els mandats europeus van donar via lliure a les reivindicacions territorials sionistes. És l'origen del llarg conflicte àrab-israelià -en el centre del qual està el drama palestí- que manté una forta inestabilitat a la zona. En la primera guerra el 1947-48, el jove estat israelià conquerí i establí assentaments al sud del Líban, una zona que volia ser tutelada per Síria. Segons els acords d'armistici de 1949, Israel havia de retornar al pla de partició votat per les NU. Es va crear una línia de zones desmilitaritzades. Però el programa territorial sionista no es considerava complert i el govern va saber aprofitar la manca de claredat dels acords per imposar-se. Els incidents entre els dos països es van multiplicar. Alhora, les línies d'armistici van ser utilitzades pels refugiats palestins per retornar al seu país però l'exèrcit israelià ho va impedir per la força. Desde 1950 les infiltracions palestines es van trans-

formar en operacions militars de comandos improvisats, els primers fedaiïns. L'exèrcit israelià intensificà les represàlies. Israel va acabar tenint el control d'aquestes zones, deixant pas a la guerra de fronteres que duraria varies dècades. Més endavant, el 1967, durant la guerra dels 6 dies, Síria va perdre els Alts de Golan, fins avui ocupats per Israel.

El Lleó de Damasc

Consolidat al poder després d'un cop d'estat, Hafez al-Asad, va fer de la lluita contra Israel la pedra angular sobre la qual va construir un règim que no va dubtar en reprimir amb mà de ferro tota dissidència política. El dirigent històric del Baas, va mantenir del 1970 fins el 2000 un règim autocràtic amb un model soviètic de planificació central i fortes despeses militars. L'elit que controlava el país, pertanyent a la minoria alaui (de la branca shi'í de l'Islam) havia de fer front a les pugnes entre l'ala radical i moderada del partit Baas i disputes amb la majoria de la població de tradició sunnita. La política pragmàtica d'Assad fou sempre condicionada per un objectiu: la reconstrucció de la Gran Síria. Aquesta pretensió d'hegemonia regional explica les ziga-zagues de la seva política exterior, la intervenció al Líban i les contradictòries aliances, la constant oposició a un Iraq governat per l'altra tendència del Baas, les guerres contra Israel, la cooperació amb l'URSS i el suport a Teheran i a la coalició internacional en els dos conflictes del Golf.

Canviar-ho tot per a que tot continuï igual

L'herència que l'any 2000 va deixar

Hafez al fill successor, Bashar al-Asad, no era gens prometedora: més de 700 presos polítics, corrupció endèmica, asfixiants mesures de seguretat, creixement estancat i fortes desigualtats socials en un entorn regional, a més a més, molt conflictiu. Per alleugerir aquesta esclerosi i guanyar-se el suport internacional va començar una mostra de tolerància democràtica sota mínims que se li va escapar de les mans. L'incipient obertura va permetre que sorgissin les veus discordants, a partir dels fòrums de debat públic, reclamant canvis més profunds. Finalment van ser reprimits per ser "perillosos per la integritat del país". Les anunciades reformes polítiques van ser només un retoc d'imatge. I els canvis econòmics van en el sentit d'introduir Síria dins la corrent globalitzadora: privatitzacions de sectors públics, liberalització del mercat, etc., accentuant encara més la dualització, marginació i el malestar social.

Síria més amenaçada que mai

Després de la ruptura de les nego-

ciacions de pau del 2000 els termes de la confrontació segueixen sent els mateixos: Síria reclama la restitució completa de la zona dels Alts de Golan, i Israel s'hi nega. El règim de Tel Aviv vol fer creure que Hizbolà obra segons dictats de Damasc i inclou dins les represàlies objectius siris. L'objectiu: fer veure a la població libanesa que la permanència de l'exèrcit siri li pot comportar greus problemes i fomentar el sentiment antipalestí. I per altra banda, provocar la fugida de les tropes siries ja que Tel Aviv ha retirat els seus soldats de part dels territoris libanesos de forma tàctica. En un moment de descontentament general, l'argument esgrimit pels libanesos pro-siris que Síria els defensaria de les hordes israelis i de les falanges cristianes fa aigües. Tanmateix la posició de Síria en el conflicte àrab-israelià s'ha convertit en el baluart de la resistència àrab contra Israel. Aquest és el veritable motiu dels EUA per incloure Síria en l'eix del mal, i perquè passi a ser, malauradament, el següent objectiu.

Alba Ayala Bartés

...i el que té més ous

Tenint una majoria aclaparadora de població contra la guerra, com gosa el ministre Trillo plantejar l'enviament de tropes per combatre a l'Iraq?

Els draps bruts de l'AVE

Per tal de gestionar les obres de l'AVE Madrid-Barcelona el Ministeri de Foment va nomenar un organisme anomenat GIF (gestor d'infraestructures ferroviàries). Alhora aquest GIF va adjudicar la realització de les obres a una Unió Temporal d'Empreses on destaca una empresa italiana del grup de Berlusconi. El comissionista encarregat de fer de mitjancer entre ambdós organismes ha estat Alejandro Agag, que n'ha extret un sucós benefici de vuit mil milions de pessetes. Fa poc Alejandro es va casar amb la filla d'Aznar, un sonat i un costós aconeteixement on el president italià va ser el convidat d'honor.

Brukman reprimida

El 21 d'abril la policia i el govern argentí van reprimir 55 obreres tèxtils i 7.000 persones solidàries. Les obreres de Brukman havien estat desallotjades dies abans pels mateixos patrons que havien abandonat la fàbrica i que elles, en un any i mig de lluita, han autogestionat mantenint els llocs de treball. La repressió exercida per centenars de policies ha comportat 120 persones detingudes, trets amb bales de plom i pallisses. Entre els detinguts hi ha periodistes, obreres i menors d'edat. L'Hospital Garrahan, on s'havien aixoplugat manifestants, fou atacat amb gasos.

Obert de 9 a 22h
tot l'any

FARMÀCIA RUBIO

Llic. Montserrat Rubio

C/ Riera Blanca, 119
Tel. 934225818
08028 Barcelona

Fem les seves fotos des de CD, disquete, Camera Digital, o de qualsevol tipus de rodet.

Callao, 4 - Paral.lel 171 - Sants 147

Diada castellera el proper 11 de maig a les 12h a la plaça Bonet i Muixí

Castellers de Sants
Castellers de Gràcia
Minyons de Terrassa

L'ENTREVISTA

ESTER DE PABLO. VEÏNA DE BADAL. VA ESTAR DUES SETMANES A PALESTINA.

“A Palestina la vida de la gent val molt poc”

L'Ester té 26 anys, i en fa sis que viu al barri. Abans corria per l'Eixample. Treballa a l'Arran i ajuda a tirar endavant el seu centre de documentació. Enguany ha col·laborat uns mesos a una escola d'adults de la Verneda, a més de participar en diverses iniciatives antirepressives. Va estudiar educació social i va estar un any a

Guatemala realitzant les pràctiques. El fet de conèixer gent de la Xarxa d'enllaç amb Palestina i la feina que desenvolupen la van fer acabar de decidir. "Sempre he tingut inquietud per conèixer altres països i les seves situacions i lluites" argumenta convençuda.

Roger Sánchez Amat

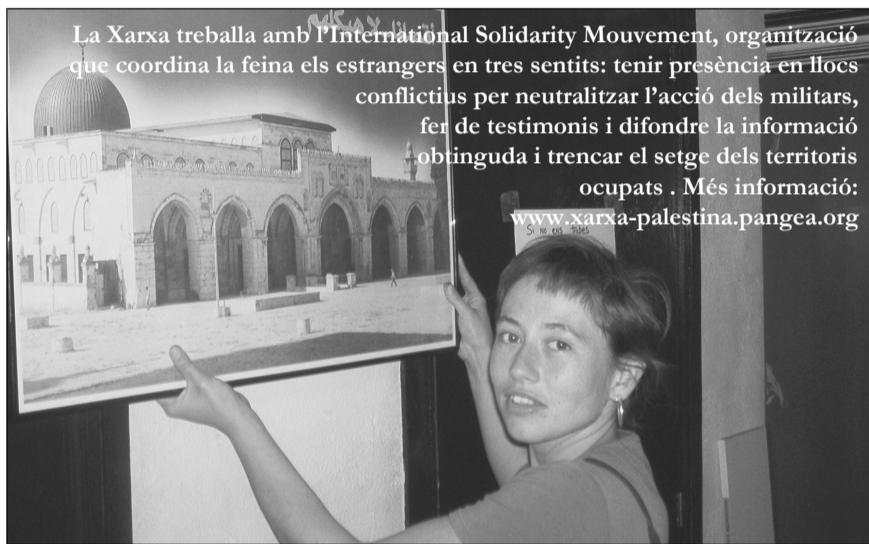
Al febrer vas estar dues setmanes fent tasques d'observació i cobertura a Palestina. Què t'hi vas trobar?

Doncs una realitat molt més dura del que t'imagines. Sobrepassa el que podies esperar. Érem tres catalans, dues noies i un noi, i vam estar dues setmanes a Cisjordània, al nord, a una ciutat anomenada Tulkaren. No és la zona on hi ha més conflictes (Nablús o Gaza), però ens vam quedar igualment al·lucinat del que representa l'ocupació israeliana: en quinze dies vam veure quatre morts i 10 ferits greus, i 10 dels dies varen transcórrer sota el toc de queda (ningú podia sortir de casa en cap moment).

Explica'ns un dia de la teva estada.

Ens llevàvem a les set, ja que a dos quarts de vuit els nens entraven a l'escola. A la mateixa hora, casualment passaven per allà els tancs de l'exèrcit, fet que provocava que la quitxalla els tirés pedres. Els soldats responien amb bales de goma i de veritat i també amb gasos. Si hi érem nosaltres, els tancs no s'aturaven o la resposta era menys brutal. Durant el dia, com que hi havia toc de queda, els tancs passaven pel mig de la ciutat, obligant a tancar totes les botigues i fent fora la gent del carrer. Es tornaven a reproduir incidents. La nostra presència era l'excusa per trencar el toc.

A la tarda, després de menjar un deliciós falafel, anàvem a un "check point" (controls militars que hi ha a les sortides de les ciutats), on fan esperar hores i hores a la gent sense cap motiu. La presència d'internacionals feia que les cues anessin més ràpid. Quan es feia de nit, acompanyàvem els conductors de les ambulàncies de la Mitja lluna roja, sobretot arrel que l'any passat en matessin un, tot i haver avisat les autoritats israelianes

que anava a fer un servei. Des de la segona intifada hi ha hagut 335 agressions a ambulàncies i 250 atacs a hospitals, i en un any, 60 morts a les mateixes ambulàncies degut a les esperes als controls militars. Els dies més tranquils, fèiem visites a camps de refugiats, que són autèntiques ciutats formades per palestins que el 1968 van haver de marxar de casa seva. Allà ens entrevistàvem amb gent diversa: escolars, autoritats, organitzacions... Les jornades eren realment esgotadores, tant físicament com emocional.

Una cosa que ens ha impactat, però, ha estat conèixer d'aprop els palestins. Són una gent oberta, generosa, amable i, sobretot, molt solidària. Existeix una xarxa de solidaritat impressionant que els permet seguir vivint dignament. A més, tenen un sentiment d'arrelament a la terra molt fort.

Els últims dos mesos, una "internacional" nordamericana ha estat assassinada per l'exèrcit, a un altre li han reventat la cara d'un tret i a un tercer, anglès, el van disparar quan protegia uns nens i està en mort cerebral. Ara

per ara, tornaries a anar a Palestina?

Si, però amb molta més por. Allà jugues amb la carta que ets una internacional i no et faran res. Ara, en veure que la situació no és així, canvia la cosa. El que està clar és que si disparen contra "internacionals" vol dir que la seva presència els molesta. Per això és imprescindible seguir anant-hi. També aquestes agressions s'han donat durant la guerra d'Iraq, i els israelians han aprofitat per cebar-se.

Sembla haver-se mogut alguna peça en el terreny de la política, amb la irrupció al govern palestí d'un moderat, Abu Maze, amb el beneplàcit dels ianquis. Què en pots dir?

Dins la societat palestina hi ha la sensació que els acords d'Oslo han estat paper mullat i ningú confia en els pactes amb els israelians. Ara per ara, depèn de quins acords se signin, hi ha un vertader perill de guerra civil. Els d'Oslo ja van ser molt rebaixats, i els que pugui signar Abu Maze ho poder ser encara més. Aquest polític desperta molta desconfiança, i més quan vol desarmar els Màrtirs d'Al-Aqsa, braç armat d'Al-Fatah, l'organització d'Arafat.

SOLIDARITAT
AMB EL POBLE TREBALLADOR CUBÀ

TRENQUEM EL BLOQUEIG
DEFENSEM CUBA

salario
=
explotación

ELA ♦ LAB ♦ ESK ♦ STEE/EILAS

Pel
manteniment
del sistema
públic
de pensions

empleo fijo
=
contrato basura

ELA ♦ LAB ♦ ESK ♦ STEE/EILAS

Nova secció: tira d'enganxines polític-socials. Aquest mes, temàtica laboral en motiu del Primer de Maig

Adreces

Hamsa c/Miquel Bleach 15, Can Vies c/Jocs Florals 42, CS de Sants c/Olzinelles 30, Casal Independentista c/Premià 31, Espai Obert c/Blasco de Garay 2, AC Arran c/Premià 20

Activitats

6è Aniversari de Can Vies:

Del 5 al 9 de maig:

Exposició dels diables de Sants a Can Vies

8 de maig:

20h. Xerrada "Nunca Más" a Can Vies

9 de maig:

22h. Concert de rumba a Can Vies

10 de maig:

22h. Concert a l'Hamsa amb Mallacan i Paz encañonada

Jornada informativa contra les sentències del 12-O

12 de maig:

Taula a les Cotxeres

17h. Pintada de mural

19.30h Videoprojecció contínua a càrrec de Construïnt acció crítica

Inauguració Ateneu Popular Mawla

23 de maig

Concert dels Pirat's Sound Sistema (per confirmar) i PD's

24 de maig

Dinar de germanor i pintada de mural Al carrer Salou

Mobilitzacions contra

el desallotjament del Tajo (c/ Gavà 41)

27 de maig

20,30h Concentració davant la casa

31 de maig

18h Manifestació contra els desallotjaments a la plaça de Sants